

ΤΙ ΜΑΣ ΕΙΠΑΝ ΟΙ "ΑΧΕΠΑΝΣ",

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο αντιπρόεδρος των Άχεπανς
κ. Άποστολόπουλος

θήξουν πρὸς μιὰ σύγχρονη μακρινὴ Κολχίδα, γιὰ νὰ πολεμήσουν ἐκεῖ πέρα, ν' ἀγωνισθῶν ἀντρίκια, σὰν παλληκάρια καὶ νὰ κατακτήσουν τὸ παραμυθένιο Χρυσόβαλλο Δέρας.

Ναί! Νὰ κατακτήσουν τὸ χρυσάφι!
Ἡ Ἀμερικὴ ἦταν γι' αὐτοὺς σὰν τὸ νησί τοῦ Ροθισθάνος. Μόλις πάτησαν τὸ πόδι τους στὸ ξένο ἀκρογιάλι, τοὺς χρειάστηκε νὰ δημιουργήσουν ἕνα ὀλόκληρο κόσμο καὶ μαζὺ μ' αὐτὸν καὶ μιὰ καινούργια ζωή...

Καὶ πολυμήχανοι, κληρονόμοι τοῦ πνεύματος τοῦ Ὁδυσσεύς, ἀνοίξαν δρόμο μέσα στὴ ζούγκλα, προσανατολιστήκαν στὶς ὠκεανίστες πόλεις, ριζώσαν σὲ μιὰ γωνιά καὶ γρήγορα ξεπέταξαν κ' ἀνθήσαν.

Οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς! Ὁ καθεὶς τους κ' ἕνας ἦρως, ἕνας θριαμβευτὴς τῆς ζωῆς, ἕνας ἄνδρας πὺ πάλαιε καὶ ἰκῆσε!

«Κύριε Γκαίτε, εἶπε ὁ Ναπολέον στὸ σοφὸ τῆς Βεϊμάρης, εἴσατε ἕνας ἄνδρας!» Δὲν τὸν εἶπε μεγάλο ποιητὴ, σοφὸ, μεγαλοφυΐα.

Τὸν παίνισε καλύτερα.
Τὸν εἶπε: ἄνδρα!

Τέτοιος ἔπαινος ταυριάζει καὶ γιὰ τοὺς Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς πὺ γύμνωσαν τὸ σπῆθος τους καὶ κύττασαν στὰ μάτια τῆ ζωῆ, πατώντας γερὰ στὴ γῆ, γιὰτὶ ἤθελαν νὰ τὴν κατακτήσουν.

Κι' ἡ ζωὴ, σὰν γυναίκα, λατρεύει τὶς λεβέντικες ψυχές.

Μιὰ μέρα, ὁ συνάελφος κ. Νίκος Λαίτης, περνοῦσε ἀπὸ ἕνα μεγάλο δρόμο τῆς Νέας Υόρκης. Σὲ μιὰ γωνιά ἦταν ἕνας μελαχρινὸς μικροπωλητὴς.

—Ἕλληνας εἶσαι; τὸν ρώτησε.

—Ἄμ' τί; Τοῦρκος; Ἐκανε ὁ ἄλλος.

Τὶ ἀπάντησι! Μὲ τὸ στόμα του ἀπαντοῦσε ὑπερήφανα ὀλόκληρη ἡ φυλὴ!...

Ναί! Κάθε Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς ἔχει τὸ ἴδιο φῶς στὰ μάτια, τὴν ἴδια θέλησι, τὸ ἴδιο γαρῶμένο γέλιο τοῦ κ. Μπούρα, τοῦ ὑπάτου προέδρου τῶν Ἀχέπανς.

Ἡ φωνὴ του, εἶνε ἡ φωνὴ ὀλων τῶν νικητῶν τοῦ Νέου Κόσμου.

—Εἴσατε ὑπερήφανοι, ἐμεῖς ἐκεῖ κάτω, μὰς λείει, γιὰτὶ παρ' ὅλη τὴν οἰκονομικὴ κρίσι καὶ τὴ μεγάλη δυστυχία, ἔχομε διατηρήσει ἀκμαῖο τὸ ἠθικὸ μας κι' εἴσατε ἀπὸ τοὺς πρώτους ὑπολογισμοὺς παράγοντες τῆς Ἀμερικανικῆς Ζωῆς.

—Παντοῦ ριζώσαμε, παντοῦ προοδεύσαμε γρήγορα καὶ κεράσισαμε τὴ ζωὴ. Ἐχομε μεγάλα ξενοδοχεῖα, μεγάλα ἱατροπλά-

Μιὰ συνέντευξι μὲ τὸν ὑπάτο πρόεδρο τῶν Ἀχέπανς. Ὁ Ἕλληνας στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες. Οἱ ἀταίριαστοὶ γάμοι τῶν ὁμογενῶν μὲ τὴς Ἀμερικανίδες. Οἱ περιήρωι μ' αἰσίοι τοῦ Περικλέους. Τὰ χαριτωμένα κι' ἀπρόοπτα εἰδύλλια τῶν Ἀχέπανς.

«Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι κι' ἐφέτος μὰς ἦρθαν πέρα ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ, μαζὺ μὲ τὶς ἡλιόλουστες μέρες τῆς Ἀνοιξέως κι' ἕνα σωρὸ ζεμητεῖοις Ἕλληνας.

Οἱ Ἀχέπανς!

Μιὰ μέρα, πρὶν πολλὰ χρόνια, θέλησαν νὰ ξαναζωητανεύσουν τὸν παλιὸ θρόλο τῆς φυλῆς μας καὶ ξεκίνησαν ἀπὸ τὰ γαλανὰ ἀκρογιάλια, σὰν τοὺς μυθικοὺς Ἀργαυαυτες, γιὰ νὰ τρα-

στεῖα, μεγάλα ἐστιατόρια καὶ καλοὺς καὶ πασιγνώστους ἐπισημόνες.

—Πόσοι εἶνε ἀραγε οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς;

—Ξεπερνοῦν τὸ ἑκατομῦριο! Ὁ δικὸς μας πὺ θὰ ἐπισκεφθῆ σήμερα τὸν Νέο Κόσμο, θὰ ὀρῆ ἐκεῖ πέρα μιὰ ἄλλη Ἑλλάδα μὲ τὰ σχολεῖα τῆς, τὶς ἐκκλησίες τῆς, τὶς λέσχες τῆς, τὰ φιλοanthρωπικά ἱδρύματα τῆς. Ὑπάρχουν ἀνδρόγυνα πὺ ἔχουν γεννηθῆ κι' ἀνατραφῆ ἐκεῖ κάτω καὶ φυσικά τὰ παιδιά τους ἔχουν τὶς καλύτερες θέσεις στὰ Πανεπιστήμια.

—Ἐκείνο τὸ «φυσικά», πόσο εἶνε ραμμένο!

—Ἐρετε πόσα Ἑλληνοπούλα σπουδάζουν στὰ Πανεπιστήμια τοῦ Νέου Κόσμου; Τέσσερες χιλιάδες! συνεχίζει ὁ κ. Μπούρας.

—Ἐκάνατε λόγο γι' ἀνδρόγυνα... Γίνονται λοιπὸν γάμοι μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ἀμερικανίδων;

—Ἄλλοτε γίνοντοσαν, μὰ σήμερα πᾶνε πειά... Εἶνε ἀδύνατον! Δὲν μποροῦν νὰ ταυριάζουν. Καὶ τὸ λόγο θέβια τὸν καταλαθαίνετε. Ἡ Ἀμερικανίδες ἔχουν μάθει νὰ ζοῦν διαφορετικὰ ἀπὸ μὰς. Ἐχουν τὴν ἀνεξαρτησία τους, τὶς λέσχες τους, τὶς παραδεινές τους. Εἶνε σὰν ἄνδρες! Δὲν κάνουν λοιπὸν γιὰ γυναίκες Ἑλλήνων. Οἱ Ἕλληνες θέλου μιὰ ἡσυχὴ οἰκογενειακὴ ζωή... Στὴν ἀρχὴ δὲν ὑπῆρχαν σὺλλογοι καὶ καθὸς εἴμαστε σκορπισμένοι ἐδὼ κι' ἐκεῖ, οἱ γαμπροὶ δὲν εἴρισκαν νύφες Ἑλληνίδες κι' ἀναγκαζόντοσαν νὰ παντρευθοῦν τὶς νύφες τοῦ Νέου Κόσμου. Μὰ γρήγορα μετανοῶσαν... Δὲν μποροῦσαν νὰ ταυριάζουν. Ἦταν ἀδύνατον!

»Οἱ ἄλλοι τότε πὺ ἤξεραν τὰ παθῆματά τους, κατέφευγαν τὴν μεθόδο τῶν φωτογραφιῶν. Ἐγραφαν στὸ σπίτι τους καὶ ζητοῦσαν ἀπὸ τοὺς δικούς τους τὴ φωτογραφία μιὰς νύφης. Ἄν ἡ νύφη ἄρασε στὸν ζεμητεῖο Ἕλληνα, μαζὺ μὲ τὴν ἀπάντησι ἔφτανε κι' ἕνα τοῦκ κι' ἡ Ἑλληνοπούλα ἔπαυρε τὸ ὑπεροκαῖνειο γιὰ τὸ Νέο Κόσμο. Χιλιάδες καὶ χιλιάδες Ἕλληνες ἔχουν παντρευθῆ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

Μὰ σήμερα αὐτὴ ἡ συνθήκη τῆς παντρεῖσι μὲ τό... Ταχυδρομεία, καταγορήθηκε. Οἱ γαμπροὶ προτιμοῦν νὰ κάνουν ἕνα ταξεῖδι ὡς τὴν Ἑλλάδα, νὰ δοῦν τοὺς δικούς τους καὶ νὰ διαλέξουν μονάχοι τὴ γυναίκα τους. Τὸν περασμένο γόνο παντρεύτηκαν ἐδὼ πέρα 77 Ἀχέπανς. Ἐφέτος δὲ μὸς ἦρθαν νὰ παντρευθοῦν διπλάσιοι...

Καὶ πόσο χαριτωμένα εἶνε αὐτὰ τὰ εἰδύλλια τῶν Ἀχέπανς. Ὅταν ἐδὼ καὶ λίγο καιρὸ πῆγαν μιὰ ἐκδρομὴ στὴν Κόρινθο, τοὺς ὑποδέχτηκαν ἕνα σωρὸ ὠμορφοστολισμένες νύφες. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἄρασε τόσο σ' ἕνα Ἀμερικάνο, ὡστε ἐκεῖνος δίχως νὰ γάση διόλοο καιρὸ, τὴν ἐπλησίασε μὲ μεγάλη ἀπλότητα καὶ τῆς εἶπε:

—Δεσποινίς, ὄριστε τὴν κάρτα μου. Ἐχει ἀπάνω τὴν διεθνοῖσι μου.

—Τὶ νὰ τὴν κάνω; τὸν ρώτησε ἐκείνη καταπληκτη.

Ὁ «Ἀμερικάνος» κοκκίνισε.
—Θὰ ἔβλεα, τῆς εἶπε, νὰ μοῦ στελετε τὸν...πατέρα σας!

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἐνόητο. Ὁ πατέρας τοῦ κοριτοῦδι μιλῆσε μ' αὐτὸ τὸν ἑσπνικὸ γαμπρὸ, συμφώνησε μαζὺ του κι' ἐδὼ καὶ λίγες μέρες ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ πλοῦσιου ὁμογενοῦς μὲ τὴν τυχερὴ Ἑλληνίδα.

—Πὸς ἀνατρέφονται τὰ Ἑλληνοπούλα στὴν Ἀμερικὴ; ρωτῆμε τὸν κ. Μπούρα.

—Μὲ σπαρτιατικὴ ἀγωγή. Οἱ Ἀχέπανς ἔχουν ἱδρῦσει ἕνα σὺλλογο μὲ τ' ὄνομα «Οἱ Γιοῖ τοῦ Περικλέους», πὺ ἔχει πάνω ἀπὸ δώδεκα χιλιάδες μέλη. Εἴ-

Ὁ πρόεδρος τῶν Ἀχέπανς κ. Χ. Μπούρας. Τὸ ἐπὶ τῆς φωτογραφίας αὐτόγραφο τοῦ κ. Μπούρα ἔχει ὡς ἐξῆς: «Χαιρετισμοὺς στὸς Ἕλληνας φίλους μας καὶ Ἀμερικανοὺς ἀναγνώστὰς τοῦ «Μπουκέτου».

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

‘Η ειλικρινής μαγεύρισα.—Τώρα που φεύγω από το σπίτι σας, κυρία, νομίζω πως είναι χρέος μου να σας ειδοποιήσω, πως το κλειδί της κουζίνας ταυριάζει και στη κλειδαριά του ουρταριού που βάζετε τα καλυντικά σας!

‘Ο κύριος.—Λοιπόν αποφάσισες να φύγεις, Τζέιμς;
‘Ο υπηρέτης.—Λυπούμαι, κύριε, αλλά μου είνε αδύνατο να υποφέρω περισσότερο τις παραεπίσεις της κυρίας.
‘Ο κύριος.—‘Αχ! Τζέιμς. Τι εύτυχης που είσαι! Γιατί να μην είμαι ο υπηρέτης του σπιτιού εγώ!...

Δυο φίλοι επιστρέφουν άργα στα σπίτια τους.
—‘Αργήσαμε πολύ απόψε, Μπράουν! Τι θα πής στη γυναίκα σου;
—Πολύ λίγα πράγματα. Θα της πώ: «Καλησπέρα, αγάπη μου!» ή κάτι παρόμοιο. Κατόπιν θα λάθω αυτή το λόγο...και το σκουπόξυλο!...

Σκέψις φουκαρά σύζυγο:
—‘Η Ντέιβυ είνε πολύ διακριτική σύζυγος! ‘Ενεγράφη στο Σύλλογο των Γυμναστών για λίγους μήνες, ώπου να μπορέσω να της εξοφλήσω τους έκκεμεις λογαριασμούς της μοδίστρας της!

Στο ξενοδοχείο, την ώρα του γεύματος, ένας έξερευνητής διηγείται τις περιπέτειες του ταξιδιού του:
—«...‘Ασφαλώς θα πεθαίναμε από την πείνα, αν δεν είχαμε σκεφθί να κόψουμε λουριές από τις μπότες μας και να τις θρῆσσουμε για να κάνουμε σούπα...»

Καί κάποιος πελάτης: —«Σσσσα! Σιγώτερα! Μή σας ακούσει ο ξενοδόχος!»

‘Ο ήθοποιός.—Πρέπει να μου δώσετε αληθινό κρασί στη σκηνή του γεύματος.
‘Ο θιασάρχης.— Εύχαριστώ! Μήπως κι’ αληθινό δηλητήριο στη σκηνή του φόνου;

‘Ο πατέρας.—Λοιπόν, Τζόνυ, πώς σου φαίνεται αυτό το μωρό, τὸ θέλεις για ἀδελφάκι;
‘Ο Τζόνυ (με ἀμφοβολία).—Θὰ τὸ κρατήσης, μπαμπά, ἢ μὰς τὸ στείλιανε γιὰ... δείγμα;

Α’ ὑπάλληλος.—Τί σοῦ εἶπε ὁ διευθυντής, ὅταν τοῦ ζήτησες ἀδείη; Μήπως θύμωσε;
Β’ ὑπάλληλος.—Ὡ! Ἦταν σάν ἀρνί!
Α’ ὑπάλληλος.—Καί τί σοῦ ἀπάντησε;
Β’ ὑπάλληλος.—Εἶπε: Μπασαά... μπά... μπασαά!...

Σέ μιά ἐκδρομὴ ἡ οἰκογενεὰ Πάρκερ ἐπισκέπτεται μιά σπηλιά, περίφημη γιὰ τὴν ἠχώ της. Ὅταν ἐπέστρεψαν στὸ σπίτι, ὁ κ. Πάρκερ παρατηρεῖ πὼς ἡ γυναίκα τὸ ἀπουσιάζει.
—Μήπως ξέρεις πὼς εἶναι ἡ μητέρα σου; ρωτᾷ τὴν κόρη του.
—Ὡ! ἀπάντα ἐκείνη, ὑπόθετο πὼς ἐμενε στὴ σπηλιά! Θὰ τροπαθῆ, κατὰ τὴ συνήθειά της, νὰ πῆ αὐτὴ; τὴν τελευταία λέξι!

‘Η οἰκοδέσποινα (στὴ φίλη της).—Θὰ με ὑποχρεώσης, ἀγαπητή μου, ἀν μὰς τραγουδήσης κάτι.
‘Η φίλη.—Εὐχαριστώ! Ἀλλὰ θρῆσκεις τὴ στιγμή κατὰ-ληλο;
‘Η οἰκοδέσποινα.—Ναί, γιατί θέλω ν’ ἀδείασῃ γρήγορα ἡ σάλλα γιὰ ν’ ἀρχίσῃ ὁ χορός!

‘Εκείνη.—Λένε πὼς οἱ ἐξυπνότεροι ἄνδρες, εἶνε οἱ χειρότεροι σύζυγοι.
‘Εκείνος.—‘Ανοσιὰ! Οἱ ἐξυπνότεροι ἄνδρες δὲν παντρεύονται!

—Πές μου, Τζάκ, τί διαβάσεις, νὰ σοῦ πῶ τί εἶσαι.
—Διαβάω Βιργίλιο, Ὅμηρο...
—‘Ε, λοιπόν, εἶσαι... ἕνας ἐλλεινὸς ψεύτης!

‘Ο πατέρας (με θυμό).—Δὲν ξέρω πὼς να σοῦ κόψω αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Στὴν ἡλικία σου δὲν ἔλεγα ποτὲ ψέμματα
‘Ο μικρός.—Πόσο χρόνον ἦσουν, μπαμπά, ὅταν ἀρχίσεις;

‘Η ἄρρωστη.—Ὡ, γιατρέ μου! Ὑποφέρο τόσο πολύ, πὼς θὰ ἤθελα νὰ πεθῶνα!
‘Ο γιατρός.—Κυρία μου, θὰ κάνω ὅτι μπορέσω γιὰ νὰ σὰς βοηθῶ!

νε ὄλα Ἑλληνόπουλα, ἀπὸ 14 μέχρι 20 χρόνων. Μὲ δυὸ λόγια οἱ σημερινοὶ Ἑλληνες τῆς Ἀμερικῆς δὲν μοιάζουν διόλου μὲ τοὺς παλαιὸς μεταναστὰς. Ἐχουν ἄλλες ἰδέες κι’ ἀντικρίζουν μ’ ἄλλο τρόπο τὴ ζωὴ. Γιὰ νὰ καταλάβετε τὸ πνεῦμα αὐτῶν τῶν παλαιῶν μεταναστῶν, θὰ σὰς διηγηθῶ ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο.

Ἐνας ἀπ’ αὐτοὺς, μόλις ἀποβιβάστηκε στὴ Νέα Ὑόρκη, θρῆκε ἕνα δολλᾶριο στὴν προκυμαία. Τὸ πήρε λοιπόν, τὸ κίτταξε μ’ ἕνα χαμόγελο κι’ εἶπετα τὸ πέταξε μὲ περιφρόνησι στὴ θάλασσα.

—Ὡχ, θρὲ ἀδελφέ! ἔκανε. Ἀκόμη δὲν ἦρθα καὶ θ’ ἀρχίσω κιάλια νὰ μαζεύω δολλᾶρια;...

Βλέπετε τί παράξενη πὼς ἦταν τότε ἐκείνη ἡ ἐποχὴ. Τώρα ὄλα ἄλλαξαν. Οἱ Ἑλληνες, ὡστόσο, τὰ κατᾶφταν μιά γὰρ. Ἐξακολουθοῦν παρ’ ὅλη τὴν κρίσι νὰ κερδίζουν ἀνετα τὸ ψῆμι τους...»

‘Ο ἀντιπρόεδρος τῶν Ἀχέπανς, ὁ δικηγόρος κ. Ἀποστολόπουλος, εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μὰς ἀναφέρῃ μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ σπουδαία ζήτηματα, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὸν Ἑλληνισμό τῆς Ἀμερικῆς.

Πρῶτα ἀπ’ ὄλα εἶνε τὸ ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεως 500.000 Ἑλλήνων ἡλικίας μέχρι πενήντα χρόνων πὼς εἶναι ἀνύπανδροι, γιατί δὲν θέλησαν συνικεσία μὲ τὸ Ταχυδρομεῖο, οὔτε νὰ πάρουν Ἀμερικανίδες. Αὐτοὶ οἱ Ἑλληνίδες ὡστόσο δὲν μποροῦν ν’ ἀφήσουν τίς δουλειές τους γιὰ νὰρθουν στὴν Ἑλλάδα νὰ παντρευθοῦν. Μὰ ἡ μόνη ἐπιθυμία τους εἶνε νὰ πάρουν γυναίκα τους μιά Ἑλληνίδα. Ἐπειτα ἔρχεται τὸ ζήτημα τῶν ἀνυπανδρων Ἑλληνίδων πὼς γεννηθῶν καὶ μεταλάσαν στὴν Ἀμερικὴ. Κι’ ἡ Ἑλληνικὴ οἰκογένεια ἐκεῖ πέρα παρουσιάζουν τὸ ἐξῆς περίεργο: ἔχουν περισσότερα κορίτσια ἀπὸ ἀγόρια. Αὐτὸ εἶνε ἕνα πρόβλημα ἀπὸ τὴ σπουδαιότερα πὼς ἀπασχολεῖ τοὺς συλλόγους τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Ἑλληνίδες τῆς παντρείας θέλουν νὰ πάρουν ἕνα Ἑλληνα. Δὲν ἔχουμε καθὸς θλῆπετε μόνον γαμπροὺς, ἀλλὰ καὶ νύφες...
Νὰ καί πὼς δὲν τὸ ζεράει. Θ’ ἀρχίσουν λοιπὸν νὰ μὰς ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ νύφες μὲ δολλᾶρια: Ἀ! Αὐτὸ πειὰ εἶνε ἀπὸ τ’ ἀνέλπιστα!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ ΓΑΜΟΥ

Ὅταν γίνεται γάμος στὴ Ἱαπωνία, ἡ νύφη κραταίει μιά λαμπάδα ἀναμμένη. Μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, τὴ λαμπάδα αὐτὴ τὴ παίρνει ὁ γαμπρός κι’ ἀνάβει μιά φωτιά, στὴν ὁποία ρίχνει ὄλα τὰ παιχνίδια πὼς εἶχε ἀπὸ μικρὴ ἡ νύφη.

Σέ πολλὰς πόλεις τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἀπαγορευόταν ἀπ’ τὸ νόμο σ’ ἐκεῖνους πὼς χωρίζανε τὴ γυναίκα τους νὰ παντρευτοῦν γυναίκα πὼς θὰ εἶχε μικρότερη ἡλικία ἀπ’ τὴν προῆτη τους σὺμβια.

Ἡ γυναίκες τῆς Νέας Γουίνεας, μόλις παντρευτοῦν, εἶνε ὑποχρεωμένες νὰ κόψουν σῦρριζα τὰ μαλλιά τους.

Ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους, ἡ χωριάτισσες τῆς Δανίας εἶνε στεφανωμένες μ’ ἕνα στεφάνι ἀπὸ μωραίνες. Κ’ ἡ μοναδικὴ προίκα πὼς παίρνουν εἶνε ἕνα μεγάλο καὶ κομψότατο σκαλισμένο σεντούκι ἀπὸ ὄρυ, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπάρχουν τ’ ἀπαραίτητα ἀσπρόρουγά τους.

Στὴν Καμτοιιάτκα, στὴν Ἀσία, ἀπαγορεύεται ὁ γάμος σ’ ἐκείνους πὼς δὲν παντρεύτηκαν νεοὶ κι’ ἔχουν περάσει τὴν ἡλικία τῶν 14 ἐτῶν.

Στὴν Κορέα, γιὰ νὰ παντρευθῆτε μιά γυναίκα, πρέπει προηγουμένως νὰ καθῆσατε ἕνα χρόνο δοῦλα στὸ σπίτι τῶν νονιῶν τῆς.

Στὸ Βιρμάν, ὁ γαμπρός ἀγοράζει τὴ νύφη. Ὅταν μάλιστα εἶσαι πιρῶτος, ἔχεις ὄσες γυναίκες θέλεις.

Στὸ Θιβῆτ, ὅταν θελήσει ἕνας νέος νὰ παντρευθῆ, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τὸ πῆ στὸν μεγαλύτερο τὸν ἀδελφὸ, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν διαλέξῃ μιά γυναίκα καὶ ἐπὶ ἕνα χρόνον...θὰ τὴν ἔχουν μαζί.

Στὸ Βαμβούκ, στὴν Ἀφρική, ἡ γυναίκες δὲν ἀξίζουν σκεδὸν τίποτε! Μὲ μιά φούττα ἀλάτι, παίρνεται τὴν πιὸ ὀμορφὴ σύζυγο!...

